

Haasnoot Happenings

De familie Haasnoot terug in Nederland

Nieuwsbrief nr. 39 – oktober 2005

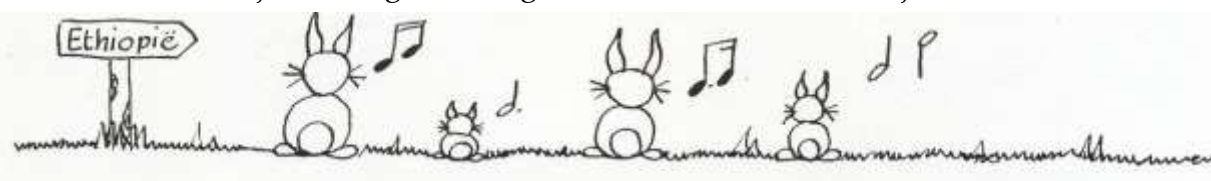
Het zou mooi zijn geweest als deze allerlaatste nieuwsbrief nummer 40 was geweest. Tien jaar weggeweest, vier nieuwsbrieven per jaar, dat zou heel strak zijn geweest! Maar nee, de teller blijft bij 39 hangen. Zonder helemaal in getallensymboliek op te gaan, is het eigenlijk ook wel weer mooi en realistisch, dat onaffe, die 39. Het verleden kennen we, de toekomst is echter nog open. In deze nieuwsbrief geven we jullie een kort overzicht van die afgelopen tien jaar en vertellen we iets over de afscheidsdienst die we op 4 september in de Adventkerk hadden.

Terugkijken

Als we terugdenken en terugkijken over die periode van 10 jaar, dan komen er allerlei (soms tegenstrijdige) woorden bovendrijven: geloof, vriendschap, eenzaamheid, voldoening, moeilijk, ontvangen, geven, monotoon, grensverleggend, ontdekkend en uniek. Hieronder lopen we de diverse fasen nog eens langs en we geven daar een korte typering bij.

1995-1996: Voorbereiding in Engeland en Kenia

Pas op de boot naar Engeland hadden we de rust om te laten bezinken wat er allemaal was gebeurd: de Adventkerk stond volledig achter ons en we konden rekenen op ondersteuning van de GZB, Mirjam had haar baan in Barneveld opgezegd, Jaap zijn theologiestudie afgerond en net op het nippertje z'n rijbewijs gehaald, en onze flat aan de Ariaweg was leeg opgeleverd. En nu op weg naar het opleidingsinstituut van SIL voor een jaar stevige training. Dromen werden werkelijkheid!

Die werkelijkheid betekende ook keihard werken tijdens het trainingsjaar. We maakten lange dagen en gingen er helemaal voor. Het werd een jaar met veel 'lief', maar ook met het nodige 'leed'. Mirjam had een miskraam na 3 maanden zwangerschap en vlak daarna overleed Jaaps vader. Een heftige tijd waarin we ons gedragen wisten door onze Hemelse Vader en waarin familie en vrienden om ons heen stonden.

Na een indrukwekkende uitzenddienst en met de woorden van het lied "God zij met u tot ons wederzien", vertrokken we naar Kenia voor een oriëntatiecursus. We leerden daar veel over het leven en werken in Afrika en een vonkje van 'hier gaan we ons best thuisvoelen' sloeg over.

1997: Amhaars in Addis

We kunnen het plaatje nog helemaal voor ons halen: vanuit het vliegtuigraampje zagen we voor het eerst het landschap van Ethiopie. Een lappendeken van akkers en open vlakten, bergen en dalen. En toen we na landing de aankomsthal van het vliegveld uitkwamen, zagen we gelukkig een SIL collega die naar ons zwaaide in een zee van mensen. We waren er echt!

De tijd van regelen begon: Ethiopisch rijbewijs, verblijfsvergunning, huis, personeel, vervoer en de school voor Joël. Na een paar maanden waren we eindelijk gesettled (met in ons achterhoofd dat dit niet het eindstation was) en druk bezig met het leren van Amhaars.

1998-2002: Shekkacho Project

Toen duidelijk werd dat we niet meteen naar Masha in het Shekkacho gebied konden verhuizen, werd besloten dat we in Mettu op het terrein van de synode van de Mekane Yesus kerk zouden gaan wonen. Weer een hoop regelen: veel geduld en veel papierwerk rond het kopen van een auto, materialen voor het thuisonderwijs bestellen en onze spullen naar Mettu laten brengen. Een spannende tijd brak aan: zou het lukken het Shekkacho project op te starten?

De tijd in Mettu was cruciaal voor het leggen van goede contacten met kerkleiders, tegelijk was het frustrerend omdat we minder in het Shekkacho project konden doen dan we wilden. Na een periode van twee jaar konden we verhuizen naar ons huis in Masha.

De periode in Masha was aan de ene kant spannend en gaf voldoening: we konden eindelijk met het vertaalwerk beginnen en we zagen concrete resultaten. Aan de andere kant was het ook een lastige tijd: we kregen weinig medewerking van de lokale overheid en het wonen in Masha was wat eenzaam. Toch hadden we nooit gedacht dat we in 2002 alweer naar Addis Abeba zouden gaan verhuizen.

2002-2005: Terug in Addis Abeba

We gingen echter niet over een nacht ijs toen de vraag kwam om in Addis Abeba een coördinerende functie te gaan vervullen. Na overleg met veel mensen en alle partnerorganisaties en zoekend naar Gods leiding, besloten we 'ja' te zeggen op dit verzoek. We hebben nooit spijt gehad van deze beslissing. Het werd een periode waarbij we heel veel konden doen en waar we met dankbaarheid op terug kijken. Mirjam raakte betrokken bij de Nederlandse school in Addis en Jaap werkte op het SIL kantoor als coördinator van de vertaalprojecten.

Resultaten

Wat hebben we nu eigenlijk bereikt in al die jaren? Als we dat proberen samen te vatten, dan denken we zelf aan het volgende (daarbij laten we natuurlijk heel veel de-

tails buiten beeld). We hebben bijgedragen aan een solide basis voor het Shekkacho vertaalproject. Het vertaalteam onder leiding van een goed opgeleide Shekkacho predikant zet het vertaalwerk voort met ondersteuning van SIL Ethiopië. We waren ook direct betrokken bij het leggen van een degelijk fundament voor het vertaalwerk in Ethiopië. We denken dan aan deze drie zaken:

1. Ethiopiërs nemen zelf grotere verantwoordelijkheid voor vertaalwerk.
2. SIL Ethiopië heeft een overeenkomst getekend met federale overheid.
3. SIL Ethiopië heeft een goed training centrum in gebruik.

Als u een powerpoint presentatie wilt zien waarin we bovenstaande uit een zetten, neem dan contact met ons op en we maken een afspraak!

Samen met alle heiligen

Op een prachtige zondag begin september stonden we in een dienst in de Advent-kerk stil bij onze terugkomst. Het was een mooie en bemoedigende dienst. Jaap hield een preek over Efeze 3 vers 18 en 19 met als thema ‘Samen met alle heiligen’. Hierbij een aantal fragmenten.

Als u vanmorgen in een Shekkacho kerkje zou hebben gezeten, dan zou u zich hebben verbaasd over heel veel zaken: het gaat er daar heel anders aan toe. Maar naast die verbazing zou er hopelijk ook iets van verwondering zijn geweest: verwondering dat we ondanks al onze verschillen in vormen en gewoonten, toch dezelfde ‘God en Vader van allen’ aanbidden. En vanuit die verwondering over wat we samen delen, kunnen we ook van elkaar leren wie God is en wat Hij doet in ons leven. Want is dat het niet waar Paulus over sprak in Efeze 3? Om iets te kunnen begrijpen van die enorme liefde van Christus heb je anderen nodig, dat lukt je niet op je eentje. Alleen “samen met *alle* heiligen” ontdekken we de grote liefde van Christus.

Die liefde van Christus wil ons hele leven, onze hele zijn vervullen. Het water van zelfs een kleine waterval kun je niet in een glas of emmer opvangen, dat stroomt al heel snel over. Zo is het ook met de liefde van Christus.

Die liefde is *lang* genoeg om eeuwig te duren, *breed* genoeg om de hele wereld, alle rassen, u en mij te omvatten, *hoog* genoeg om de weg naar de hemel te openen, en *diep* genoeg om ons uit de diepste diepten van zonden en ellende te halen.

Zo kunnen we van Afrikaanse christenen leren als het gaat om de relatie tussen Evangelie en cultuur. Ja, zullen zij zeggen, wij worstelen als relatief nieuwe christenen met de vraag wat het christelijke geloof betekent voor onze omgang met zaken als polygamie, alcoholgebruik, traditionele gewoonten rond dansen, muziek, kleding, voedsel en begraven, maar – zo zullen zij ons vragen – hoe blijkt jullie christen-zijn dan als het gaat om amusement, tv, vrije-tijdsbesteding, geld, werk en relaties?

Door de ontmoeting met de wereldwijde kerk en door samen te worstelen met vragen over het Evangelie in de cultuur en de vragen van het lijden, zullen we rijker worden, daar ben ik van overtuigd. De bekende zendingstheoloog John Stott zegt ergens: ‘We moeten wereldchristenen zijn met een wereldwijde visie omdat onze God wereldomvattend werkt’. En dat klinkt veel beter in het Engels: “We must be global Christians with a global vision because our God is a global God”.

'God will make a way...'

Na terugkomst in Nederland zijn we op zoek gegaan naar werk, maar dat blijkt nog niet zo gemakkelijk. Mirjam doet invalwerk op diverse scholen in de regio, maar heeft nog geen vaste baan gevonden. Jaap zoekt iets binnen het zendings- of ontwikkelingswerk, maar ook dat is niet eenvoudig.

We wonen nu in een recreatiewoning in Renswoude en na het vinden van vast werk hopen we een vaste plek te vinden. Joël zit op een internationale school in Oegstgeest en woont door de week in Katwijk bij zijn tante. De andere jongens zitten in Renswoude op school en hebben het goed naar hun zin daar.

Die voortdurende onzekerheid over inkomen, werk en woonplaats maakt de 'wederinpassing' in Nederland niet gemakkelijker. We gebuiken zelf het beeld van een tunnel: we zitten in een tunnel en we zien het licht al aan de andere kant, maar het is moeilijk in te schatten hoelang het nog duurt voordat we bij het licht zijn.

Dit is dus onze laatste nieuwsbrief, dat betekent echter niet dat hiermee het contact afgelopen is. We hopen dat we een vorm kunnen vinden om van elkaar te horen. Dat zal niet met iedereen lukken, maar we willen het wel proberen. In ieder geval zullen we laten weten als we een vaste woonplek hebben.

We zeggen nog een laatste keer 'dankjulliewel!' voor jullie meeleven, meedenken, meebidden en goede gaven in de afgelopen jaren. We werden er enorm door bemoeid!

Hartelijke groeten van Mirjam, Jaap, Joël, Jesse, Desta & David Haasnoot